

264

UCHWAŁA Nr 202 RADY MINISTRÓW

z dnia 22 grudnia 1986 r.

w sprawie zakazu podwyższania cen umownych towarów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych.

Na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o cenach (Dz. U. z 1985 r. Nr 49, poz. 261 i z 1986 r. Nr 47, poz. 226) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Wprowadza się na okres do dnia 31 grudnia 1987 r. zakaz podwyższania cen umownych towarów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych wytwarzanych przez jednostki gospodarki społecznej.

2. Towarami zaopatrzeniowymi i inwestycyjnymi w rozumieniu uchwały są towary sprzedawane społecznościom gospodarczym nie do odprzedaży, lecz

na cele związane z wykonywaną przez nie działalnością wytwórczą, inwestycyjną, remontową i usługową, a także towary sprzedawane na eksport oraz społecznościom handlowym zaliczanym w systemie sprawozdawczości statystycznej do jednostek typu zaopatrzeniowego, z zastrzeżeniem ust. 3.

3. Nie jest towarem zaopatrzeniowym i inwestycyjnym:

- 1) towar, który w 1987 r. jest sprzedawany również społecznościom handlu rynkowego w ilości większej niż połowa całej sprzedaży tego towaru.

2) towar sprzedawany na cele związane z produkcją wyrobów odzieżowych, dziewiarskich, skórzanych i meblarskich, tj. tkaniny, dzianiny, włókniny, przędziny, włóczka, wyroby włókiennicze tkane i dziane, wyroby ażurowe, watalina, materiały włókiennicze powlekane tworzywami sztucznymi, sztuczne skóry z licem z tworzyw sztucznych, nici oraz wyroby pasmanteryjne i galanteryjne bez względu na ich udział w całości sprzedaży.

4. Ceny, o których mowa w ust. 1, z zastrzeżeniem wyjątków określonych w uchwale, nie mogą być wyższe od cen ostatnio stosowanych w 1986 r.

§ 2. 1. Ceny umowne towarów, o których mowa w § 1, mogą być podwyższone w razie wzrostu po dniu 31 grudnia 1986 r. kosztów własnych produkcji tych towarów z przyczyn niezależnych od producenta, spowodowanych podwyższeniem:

- 1) cen surowców, materiałów, półfabrykatów, wyrobów i części kooperacyjnych, usług materialnych obcych oraz stawek taryfowych przewozowych i energetycznych, z zastrzeżeniem ust. 2,
- 2) odpisów amortyzacyjnych, na skutek ustalenia ich w 1987 r. w pełnej wysokości, a więc bez zmniejszenia wskaźnikiem korekty, o którym mowa w § 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1983 r. w sprawie amortyzacji majątku trwałego jednostek gospodarki uspołecznionej (Dz. U. Nr 72, poz. 320), oraz dokonywania odpisów od środków trwałych służących zakładowej działalności socjalnej, stosownie do art. 11 i 16 ustawy z dnia 24 października 1986 r. o zakładowych funduszach socjalnym i mieszkaniowym w jednostkach gospodarki uspołecznionej (Dz. U. Nr 39, poz. 192),
- 3) stawek podatków i opłat obciążających koszty,
- 4) odpisów na fundusze obciążające koszty producenta.

2. Przy obliczaniu wzrostu kosztów własnych (ust. 1) uwzględnia się 90% skutków podwyżki cen węgla kamiennego i brunatnego, koksu i półkoksu, oleju opałowego, paliw gazowych, energii elektrycznej i wyrobów hutnictwa żelaza oraz 95% skutków podwyżki cen urzędowych pozostałych surowców, materiałów i stawek taryfowych.

3. Minister Finansów może na wniosek:

- 1) przedsiębiorstwa państwowego, zaopiniowany przez organ założycielski,
- 2) spółdzielni, zaopiniowany przez zarząd centralnego związku spółdzielczego,

a następnie zaopiniowany również przez Ministra Gospodarki Materialowej i Paliwowej, zezwolić na uwzględnienie skutków podwyżki cen w większej wysokości niż określona w ust. 2. Przepis zdania poprzedzającego stosuje się odpowiednio do innych jednostek gospodarki uspołecznionej prowadzących działalność gospodarczą.

4. Przez podwyższenie cen surowców, materiałów, półfabrykatów, wyrobów i części kooperacyjnych oraz usług materialnych obcych (ust. 1):

- 1) wytwarzanych (świadczonych) w kraju — rozumie się podwyższenie cen (urzędowych, regulowanych i umownych) stosowanych przez dotychczasowego sprzedawcę, a jeśli towar jest objęty obowiązkowym

pośrednictwem jednostek obrotu — także podwyższenie cen spowodowane zmianą sprzedawcy.

- 2) importowanych — rozumie się podwyższenie ceny w stosunku do ceny płaconej ostatnio w 1986 r.

§ 3. Ceny umowne towarów mogą być podwyższone również w razie:

- 1) wprowadzenia lub podwyższenia w 1987 r. stawek podatku obrotowego lub zniesienia dotacji,
- 2) podwyższenia w 1987 r. stawek marż handlowych (prowizji, narzutów zaopatrzenia).

§ 4. 1. Cenę można podwyższyć nie więcej niż o:

- 1) kwotę przypadającego na dany towar wzrostu kosztów własnych produkcji (§ 2) wraz z przypadającym na tę kwotę przyrostem kwoty podatku obrotowego i marż handlowych (prowizji, narzutów zaopatrzenia),
- 2) kwotę przyrostu podatku obrotowego, jeżeli wynika to z wprowadzenia lub podwyższenia stawki podatku obrotowego,
- 3) kwotę dotacji udzielanej w 1986 r., w razie jej zniesienia w związku ze stosowaniem w 1987 r. na dany towar ceny umownej,
- 4) kwotę przyrostu marży handlowej (prowizji, narzutu zaopatrzenia), jeśli wynika to z podwyższenia jej stawki.

2. Minister Finansów w szczególnie uzasadnionych indywidualnych przypadkach może wyrazić zgodę na podwyższenie cen z przyczyn innych niż wymienione w § 2 ust. 1, nie więcej niż o 10%.

3. Sprzedawca może podwyższyć cenę danego towaru ponad ograniczenia wynikające z ust. 1, w razie gdy cenę innego towaru, objętego zakazem wynikającym z uchwały, podwyższy w stopniu odpowiednio mniejszym, nie podwyższy w ogóle lub obniży, z tym że wynikające stąd zwiększenia i zmniejszenia wpływów ze sprzedaży w 1987 r. powinny się równoważyć.

§ 5. 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej, które po dniu wejścia w życie uchwały zamierzają podwyższyć cenę o kwotę wymienioną w § 4, są obowiązane do sporządzenia kalkulacji uzasadniającej wysokość tej kwoty.

2. Minister Finansów i inne organy sprawujące kontrolę cen przeprowadzają kontrolę prawidłowości sporządzania kalkulacji, o której mowa w ust. 1.

§ 6. W razie stosowania przez sprzedawcę (producenta lub jednostkę handlową) cen niezgodnie z przepisami uchwały, stosuje się przepisy art. 18 i 19 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o cenach (Dz. U. z 1985 r. Nr 49, poz. 261 i z 1986 r. Nr 47, poz. 226).

§ 7. 1. Przepisów uchwały nie stosuje się do cen umownych:

- 1) towarów, dla których wprowadzono okresowe maksymalne wskaźniki wzrostu cen umownych na określone grupy towarów, zgodnie z art. 13 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o cenach,
- 2) towarów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych będących:

- a) towarami nietypowymi, to jest wytwarzanymi w pojedynczych sztukach lub małych seriach według dokumentacji technicznej dostarczonej przez zamawiającego lub sporządzonej na jego zamówienie,
 - b) towarami pochodzącymi z produkcji próbnej, prototypowej lub wzorcowej,
 - c) towarami, przy których produkcji użyto również surowców wtórnych w ilości ponad 30% całości zużytych materiałów lub surowców,
- 3) towarów wytwarzanych przez spółdzielnie zrzeszone w Centralnym Związku Spółdzielni Inwalidów i w Centralnym Związku Spółdzielni Niewidomych,
 - 4) towarów wytwarzanych przez podległe Ministrowi Sprawiedliwości przedsiębiorstwa i gospodarstwa pomocnicze zatrudniające skazanych,
 - 5) towarów oznaczonych państwowym znakiem jakości „Q” lub „1”,
 - 6) towarów dostarczanych zgodnie z zawartymi wieloletnimi umowami kooperacyjnymi,
 - 7) towarów zaopatrzeniowych pochodzenia rolniczego przeznaczonych do produkcji żywności i na cele paszowe,
 - 8) towarów stanowiących środki ochrony zdrowia zwierząt (surowic, szczepionek, środków diagnostycznych, leków weterynaryjnych itp.),
 - 9) towarów będących wyrobami regenerowanymi,
- 10) towarów przeznaczonych na eksport, jeżeli rozliczenia dokonywane są według cen umownych, wynikających z cen uzyskiwanych od kontrahentów zagranicznych (cen transakcyjnych),
 - 11) towarów będących częściami zamiennymi, to jest zespołów, podzespołów i elementów składowych maszyn, urządzeń itp., sprzedawanych na cele związane z ich naprawami i remontami.

2. Przepisów uchwały nie stosuje się również, w razie gdy Minister Finansów zawrze porozumienie, o którym mowa w § 2 pkt 4 lit. i) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1982 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów oraz uprawnień Ministra Finansów i podległych mu organów w zakresie kontroli finansowej (Dz. U. z 1986 r. Nr 18, poz. 96).

§ 8. Minister Finansów w uzgodnieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Ministrami Gospodarki Materiałowej i Paliwowej oraz Budownictwa, Gospodarki Przestrzennej i Komunalnej może wyłączyć spod zakazu podwyższania cen umownych poszczególne towary zaopatrzeniowe i inwestycyjne, w obrocie którymi nastąpił lub w najbliższym czasie nastąpi zrównoważenie podaży z popytem.

§ 9. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1987 r.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner